

ligt derved, at man maatte søge saavidt muligt dertil at knytte den Betingelse, at de skulde stille Caution for de dem anbetroede Penge. Af de Embedsmænd, som bleve ansatte til at bestyre disse Forretninger, havde den største Deel ikke Andet end en god Billie. Jeg troer, at de have Alle efter yderste Evne bestræbt sig for saa godt, som gjørligt var, at opfylde deres Pligter, men de manglede aldeles Erfaring og Sagkundskab. Man søgte vistnok ved Hjælp af Instructioner at afhjælpe dette Savn saa godt, som skee kunde, og denne Gjensstand for Ministeriets Virksomhed og Pligter er ikke undgaaet dets Opmærksomhed. Der var allerede i 1849 udkommet Bestemmelser for Intendanterne og de dem underordnede Embedsmænd og Betjente, hvilke Bestemmelser bleve fuldstændiggjorte ved en ny Udgave, som udkom den 10de April 1850; den udgik fra Intendanturen og blev trykt og omdeelt. Jeg antager, at de ærede Statsreviforer kjende den og skal navnlig henvise til dens §§ 49 og 50 og følgende Paragrapher, hvori der er foreskrevet, hvilke Bøger og Journaler, der skulle føres, for saaledes at sikke en god Regnskabsorden. De derom givne meget detaillerede Forfrister ere kun meget ufuldkomment blevne efterlevede, og det har ikke staaet i Ministeriets Magt at tiltvinge sig en fuldstændig Udførelse af dem, og det af den simple Grund, at man var nødt til at beholde de Embedsmænd, man havde, da man ingen Andre havde at sætte istedetfor dem.

Efter endt Krig var det min Agt at see at indføre i Militair-Statens Bogholderi den Orden, som det var blevet mig sagt fandt Sted i de andre Ministerier, navnlig i Finantsministeriet. Nogen Tid efter fratraadte jeg Ministeriet; men da jeg i 1852 igjen tiltraadte det og havde staaet en forstærket Opfordring til at gjøre en saadan Forandring ved de Bemærkninger, der i Februar eller Marts 1852 vare fremkomne her i denne ærede Forsamling fra Statsrevifistens Side, saa udgik der under 20de April 1852 Forfrister til en ny Ordning af Regnskabsvæsenet og Bogføringen under Krigsministeriet. Det var langt fra, at denne nye Ordning var let at iværksætte, og med den yderste Anstrengelse

fra de Embedsmænds Side, som skulde lede dette Hverv, hengif der et fuldt Aar med Forsøg, inden den nye Bogføring kunde indføres, og det er først med Begyndelsen af indværende Finantsaar, at der er blevet indført en saadan Ordning i Bogføringen og Regnskabsvæsenet under Krigsministeriet, at jeg tør antage, at Statsrevifistonen fra Formens Side, fra Bogføringens og Posteringsmaadens Side, ikke vil finde nogen Anledning til Anke.

Ischærning: Det er langt fra mig, at jeg vil forsøge at faste nogen Bebreidelse paa Krigsministeriet, fordi det ikke har kunnet lykkes, efter en saa forviklet Periode som den, vi have gennemgaaet, at faae en fuldkommen og ordentlig Regnskabsaflæggelse bragt tilveie. Jeg har for længe siden og ved flere Leiligheder gjort opmærksom paa, hvor store Banfælgigheder der ere forbundne med under Krigsbegivenheder at holde Regnskabsvæsenet i Orden, og jeg kan ganske billige den Fremfærd, man er kommen til ved den Beslutning, som nu foreligger. Spørgsmaalet er ikke om at gjøre Bebreidelser for den forbigangne Tid, men Spørgsmaalet er om at benytte den forbigangne Tid til at udvikle en heldigere og gunstigere Fremtid. Hvad vi skulle undersøge, er altsaa: Er dette skeet, og er det skeet paa en hensigtsmæssig Maade? Den ærede Minister har som Udgangspunct pøneret en Sætning, som jeg fuldkomment skal billige — jeg har ikke hørt den indrømmes før, naar jeg har pøneret den; det er mig kjært, at den nu staaer fast —, og det er den, at, da vi i 1848 skulde gaae fra Fred til Krig, da fandt vi en Hærordning, en Tilstand af Militairvæsenet, som ikke var betænkt paa hurtigt at bringe Armeen fra Fredstilstand til Krigstilstand. — Men vi fandt dog — læg Mærke til det — en Plan, som var bleven til 6 Aar isforveien i en af „Sagkyndige“ bestaaende Comission, og det ligeoverfor de bestemteste Bemærkninger udenfra om, at den Vel, man da indflog, netop havde den Feil, at der derved kun organiseredes en Fredshær, og ikke en Krigshær. Hvad var Aarsagen dertil? Den var, at man indensfor den Udgiftsbegrænsning, som var nødvendig i den lille